
Beköszöntő

Ha az elmúlt évet az egészségügy szempontjából jellemezni akarjuk, akkor kettő „V” betűs szóval foglathatjuk össze: „válság” és „vírus”.

Átmeneti tagadás után az egészségügyi kormányzat is kénytelen volt beismerni, hogy a hazai gyógyítás általános válságba került, a gazdasági, politikai, szakmai és erkölcsi válság a gyógyítás minőségének romlását idézte elő, valamint az amúgy is szűkös források felhasználásának hatékonyságát is rontotta.

Egy betegség gyógyítása lehetetlen, ha a betegséget nem ismerjük fel, vagy ha felismerjük ugyan, de oki kezelés helyett csupán tüneti terápiát alkalmazunk – ráadásul azt is következtetlen, ötletszerű módon. Nos, a magyar egészségügy betegségek gyógyítási kísérleteiben az elmúlt évben mindezeket a hibákat elkövettük. Ezek a hibák vezettek el odáig, hogy a 2009-es év végére az intézményeket képviselő szakmai szervezetek végső elkeseredésükben eddig soha nem tapasztalt egységbe tömörültek, és megszervezték „zöld zászlós” mozgalmaikat, mely átmeneti többletforráshoz juttatta a közfinanszírozás rendszerét. Kezdetől fogva nyilvánvaló volt azonban, hogy ez a többletpénz a felhalmozott adósságok egy részének felszámolásával csupán átmeneti enyhülést hozhat, de nem kezeli a strukturális problémákat. Strukturális átalakítások nélkül pedig 2010-ben változatlan sebességgel robogunk az újabb likviditási válság, hosszabb távon pedig a rendszer teljes működésképtelensége felé.

Ebben a kiélezett küzdelemben érte el Magyarországot a H1N1-járvány, melynek kezelése állatorvosi lóként hordozta magán a felsorolt problémákat. Némi szerencsével, no meg a hathatós megelőző intézkedések eredményeként a vírus az első hullámban nem okozott olyan súlyos helyzetet, mint amire sokan számítottak. Reméljük, soha nem tudjuk meg, hogyan szállt volna szembe szétzilált egészségügyünk egy igazán súlyos járvánnyal.

A 2010-es évet várhatóan szintén két „V” betűs szó jellemezheti: „választás” és „változás”. Három választás közvetlenül érint bennünket: a Magyar Kórházzövetség éves kongresszusán új elnökség és vezetőség kerül megválasztásra; a mi választásunkat mintegy keretbe foglalja az országgyűlési választások első és második fordulója; végül ősszel jönnek majd az önkormányzati választások.

Csak reménykedni tudunk abban, hogy a különböző szinten megválasztott képviselők a következő ciklusokra valóban prioritásként fogják kezelni az egészségügyet és az egészség ügyét. Reméljük, hogy belátják, hogy az egészségügy nem csak egy költségvetési kiadási tétel, hanem olyan nemzetgazdasági húzó ágazat, amely GDP-t termel, munkahelyeket teremt és tart fenn, valamint szinergista módon képes hatni más ágazatokra is. Ezenkívül nem mellékesen gyógyítja a nemzetközi viszonylatban az átlagnál betegebb állampolgárainkat, akik nélkül nincs társadalom, nincs ország és nincs állam sem.

Amennyiben reményeink végre egyszer valóra válhatnak, akkor a négy V-betűs szó mellé egy ötödiket is beilleszthetnénk: a „Viktóriát”, mely nem csak az ágazatnak, hanem egész társadalmunknak hozhat a jelenleginél pozitívabb jövőképet.

Dr. Rác Jenő
elnök
Magyar Kórházzövetség